

χοντικό, είκοσι λεπτά της ώρας μακριά απ' τήν πόλη, πού εἶχεν ἕνας φίλος μου τήν καλοσύνη νά μου τὸ παραχωρήσῃ. Εἶναι πανσέληνος. Ἡ βραδεῖα χλιαρή. Ἀπ' τὰ ὀρθάνοιχτα παραθύρια μου στέλνει τὸ φεγγάρι τίς ἀσημένιες ἀχτίδες του καὶ τὸ ἀλαφρὸ τῆς νύχτας ἀεράκι μου φέρνει τοῦ περιβολιοῦ τίς μουσικίαις. Στὸ σπύρι αὐτὸ καταικεῖ ἡ ἀδερφή τοῦ φίλου μου, πού λείπει τώρα ταξίδι. Μοῦ εἶπανε πὼς εἶναι πνευματίστρα καὶ πὼς κάθε βράδι προσκαλεῖ τὰ πνεύματα καὶ μιλεῖ μαζί τους. Δὲ μοῦ εἶχε δοθῆ ἀφορμὴ νά πιστέψω, πὼς ἀλήθεια γυρίζουνε σ' αὐτόνε τὸν κόσμον καὶ ψυχὲς χωρὶς σῶμα. Κ' ἐπιθυμοῦσα νά συναντήσω μιὰ τέτοια ψυχὴ, γιὰ νά μάθω ἂν ἔχω σ' ἀλήθεια μαντέψει τὰ μυστικά μᾶς ἄλλης ψυχῆς πούχει σῶμα. Νά, τὴ περίστασι, εἶπα. Σ' αὐτόνε τὸν τόπον πού τὰ πνεύματα τῆ νύχτα γυρίζουνε, πιστεύω πὼς θάρθη καὶ σὲ μένα κανένα, νά μοῦ εἶπῃ τὰ μυστικά πού γυρεύω. Μὲ προσευκὲς καὶ παρακάλια τὰ ζήτησα σ' ὅλες τοῦ σπιτοῦ τοὺς γωνιῆς, στῶν τραπεζιῶνε τὰ πόδια, στῆς σκεπῆς τὴν ἀστρέχα, στὰ δέντρα τοῦ κήπου ἀποκάτω, στὶς χλωμῆς τῆς οὐλήνης ἀχτίδες, στῶν παραθυριῶν τοὺς μπερντέδες ἀπὸ πίσω . . . Τοῦ κάκου! Ἐμισόλλεισα τὰ παραθύρια. Τὰ ἔκλεισα ὅπως διόλου, καὶ ἄφησα νά μὲ φωτίζῃ χαμηλὸ φῶς ἀπ' τὸ πλαγινὸ δωμάτιο. Δὲν ἔκλεισα διόλου τὸ μάτι. Ἐσκέφτηκα μήπως τάφερνε τῆς αὐγῆς τὸ ἀγιάζι. Τοῦ κάκου! Τὰ τραπέζια ἀσάλευτα μένουν. Οἱ μπερντέδες δὲν κουνιούνται διόλου. Στὴ θαμπάδα τῆς νύχτας, οὔτε χέρια, οὔτε σκῆματὰ βλέπω. Δὲ δοκιμάζω χειρῶνε τραθήγματα οὔτε ἄχρῶλων τοιμημάτα. Ἡ νύχτα βαθεῖα κοιμισμένη. Δὲν ἀνάσκινε γιὰ νά σείσῃ οὔτε φύλλο κανένα. Μονάχα τὰ εἴφορα φωνητικὰ λεμονόδεντρα ἀνασαίνοντας μοῦστελνουν τὴ μυρωμένη πνοή τους. Κι ἔταν τ' ὄρνιθι ἐλάλησε γιὰ τρίτη φορά, καὶ μὲ πήρεν ἔθνος, ἦρθαν τὰ πνεύματα καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι στὰ ξύπνια ζητοῦσα. Ἀλλ' ἂν ἐπερίμενα σὲ ὄνειρον νά βρῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ τὴν ἤξερ' ἀπὸ λόγια καὶ ὄρκους. Δὲ φεύγουνε τάχα σὰν ὄνειρα τῆς γυναικῆς τὰ λόγια κ' οἱ ὄρκου;

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΩΤΗΡΙΗ ΣΚΙΠΗ

ΕΦΤΑ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

Ἡ Μεγάλῃ Αὔρα, φρ. 3. Κάλβεια μέτρα, φρ. 2. — Ἁγία-Βαρβάρα, φρ. 2. — Ἡ Νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς, φρ. 2. — Ὁ Ἀπέθαντος, φρ. 3. — Θεάτρο καὶ Πιρόζα, φρ. 2. — Τρόπαια στὴν Τρικυμία, φρ. 2. — Οἱ Τσιγγάνοι, φρ. 2.

Η ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΦΡ. 15.

PARIS—13, rue du Val-de-Grâce.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ, ἀρ. 11, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Κρήτη ἀρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12 ἡ.—Γιὰ τίς ἐπαρχίαι δεχόμεστε καὶ τριμήνες συντρομῆς (3 ἀρ. τὴν τοιμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στέλνει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτά τὸ φύλλο, 20.—Τὰ περασμένα φύλλα πωλοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάστια, καὶ στὶς ἐπαρχίαι στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημεριδῶν.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ—ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ—ΤΑ ΧΑΜΟΜΗΛΙΑ—ΞΕΓΥΜΝΩΜΑΤΑ—Η ΚΛΕΨΥΔΡΑ.

ΝΑ σκοτώνουν καὶ οἱ δικοὶ μας, ὅπως σκοτώνουν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Μαχαίρι στὸ μαχαίρι καὶ φωτιὰ στὴ φωτιὰ. Ἀνὸ εὐζώνους μᾶς σκοτώσανε στὰ σύνορα οἱ Τοῦρκοι στρατιῶτες, δυὸ Τοῦρκους στρατιῶτες νά σκοτώσουν οἱ εὐζῶνοι μας. Μονάχα ἔτσι θὰ πάφουνε αὐτὲς οἱ ἀνυπόφορες Τουρκοκαλημαρίαις.

Τὸ Κράτος στέλνει ἀθρώπους νὰν τοῦ φυλάξουν τὰ σύνορά του, καὶ δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰν τοὺς προστατέψει αὐτοὺς τοὺς ἀθρώπους, νὰν τοὺς κάνει σεβαστοὺς. Σὰν παλιόσκυλα τοὺς ἀφίνει καὶ τοὺς σκοτώνουνε. "Ἄς διαφεντέφουνε λοιπὸν οἱ ἴδιοι τὴ ζωὴ τους." Ἐτσι βράζουν καὶ τὸ ἐπίσημο Κράτος ἀπὸ τοὺς μπελαδες καὶ τὰφίνουνε νά σαλιαρίζει ἀνερόχλητα μέσα στὴ Βουλὴ.

*

ΤΟ «Ἐθνικὸ συμπόσιον» τοῦ Ψυχάρη. Λιανιτότερη σάτυρα καὶ ἀληθινότερη ζουζαριά τοῦ Ρωμιοῦ δὲ γράφτηκε ἀκόμα Καθρέφτης, πού κηραρόσαμε σὲ δαύτουε ὄλοι τὰ μοῦτρα μας. Κοστούμι (ἄς τὸ ποῦμε κ' ἔτσι) τοῦ εἶναι κομμένο γιὰ κάθε ἀγῶνα μας, εἴτε πολιτικὸ, εἴτε φιλολογικὸ, εἴτε γλωσσολογικὸ, τέλος γιὰ κάθε Ρωμαϊκὸ ἀγῶνα. Κ' ἔπειτα σοῦ λένε πὼς ὁ Ψυχάρης, ἐπειδὴ ζεῖ στὸ Παρίσι καὶ δὲ ζεῖ ἀνίμεσά μας, δὲν ξέρει τὴ γλώσσα μας! Ἀβρωπος πού ξέρει τόσο τέλεια τὸ Ρωμιοῦ, πού του ἔχει τόσο βαθιὰ ψυχολογίσει, δὲν ξέρει τί γλώσσα του! Μὴ χειρότερα!

Ξαναδιαβίστε, γυλιοδιαβάστε, τὸ «Ἐθνικὸ συμπόσιον» πού δημοσιεύτηκε στὸν περασμένον «Νουμά», κ' ἔπειτα κοπιᾶστε νὰν τὰ ποῦμε.

Κι ἀφιερῶμένο τοῦ ποιητῆ Βενιζέλου—μὲ τὴ σημασίαν του κι αὐτό.

*

ΕΝΑΣ λογόλογος, ἐπιγραμματικὸς, μὰ καὶ σαρκαστικὸς τοῦ χαρακτερισμὸς τῆς Ἐπανάστασης, ψαρεμένος σὲ μιὰ

διατριβή του κ. Σπυρομήλιου, ποῦ δημοσιεύθηκε στήν «Ἀκρόπολη» τῆς Πέμτης.

«Ἐπανάσταση ἦτις διένειμεν
ἀφειδῶς ζεστά χαμομήλια.»

Ὁ κ. Σπυρομήλιος εἶναι ταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς, εἴτανε κ' ἐπαναστάτης, θιροῦμε. Ὅστε γιά νά μιλάει ἔτσι, κἀπι θά ξέρει καί τόν πιστεύουμε. Μά μήγαρις τὰ γαλόνια καί τὰλλα τροπᾶια τῆς Ἐπανάστασης δέν εἴτανε ζεστά χαμομήλια ;

ΕΞΟΧΑ τὰ ξεσκέπασε πᾶ ἐκπαιδευτικά μας χάλια μέ-
σα στή Βουλὴ ὁ κ. Πατισουράκος, ὅπως ἔξοχα τὰ ξεσκέπα-
σε τὰ δικαστικά μας χάλια ὁ βουλευτὴς κ Ζαζιτσιάνος. Νά,
ἡ μόνη **θετικὴ** δουλειὰ τῆς Βουλῆς μας ἴσαμε σήμερα. Τὸ
ξεσκέπασμα, τὸ ξεγύμνωμα.

Ὁ κ. Βενιζέλος, ποῦ ἄπλωσε τὴν παντιέρα τῆς Ἀ-
νόρθωσης, βοήθη τοὺς ἄξιους συννεργάτες του. Αὐτοὶ ξεγυ-
μνώνουνε, τοῦ λόγου του ἄς ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸ
πρωτοφυετικὸ μαχαίρι καί ἄς κόβει τὰ σάπια κρέατα.

ΕΝΑ, καί τὸ σπουδαιότερο διὰ ποῦ μᾶς ἀφάνισε ἴσα-
με τώρα, εἶναι καί ἡ κοινοβουλευτικὴ λογοδιάρροια. Σ'
αὐτὴν ζωοστοῦμε τοὺς Λεβιθίδες, τοὺς Στάηδες καί τοὺς
ἄλλους φαιφαρόνους μας. Μπαλτᾶς λοιπὸν καί σὲ δαύτηνε.
Κ' ἔπεισε ὁ μπαλτᾶς μὲ τὴν τροποποίηση τοῦ κανονι-
σμοῦ τῆς Βουλῆς, ποῦ μᾶς ξεκατάρνει τὴν ἀρχαία Κλε-
ψύδρα.

Νά λοιπὸν καὶ ἱσχυροποιῶνται καί οἱ ἀθώατοι πρό-
γονοι, καὶ ὁ ἄξιος ἀπόγονός τους, ὁ Μιστριώτης.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ. -- Σπουδαιωγὰς πάλι στήν Πό-
λη, γιά τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Ἡ σχολαστικὴ Πόλη
(δηλ. οἱ **σκολαστινοὶ** τῆς Πόλης) ἀκολουθεῖ καταπό-
δι τῆ σχολαστικῆ Ἀθήνα. Ζήτημα γλωσσικὸ εἶχαμε
δῶ τίς προάλλες μὲ τίς ἀρλοῦμπες τοῦ μιμηματι-
στριότη, ζήτημα γλωσσικὸ ἀμέσως καί στήν Πόλη
μὲ τὸ μνημόσυνο τοῦ Παπαδιαμάντη. Καί νά, πῶς
γεννήθηκε τὸ ζήτημα. Στήν Πόλη καλωφόρησε τὸ
ἀκόλουθον προσκλητήριον :

Κ.

Σὰς παρακαλοῦμε νά ἐρθετε τὴν ἐρχομένη Κυ-
ριακῇ, 30 τοῦ μηνός, ὥρα 3 μ. μ. στὴν Λέσχη τοῦ
Μακροχωροῦ γιά τὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο τοῦ ἸΔ-
ΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ.

Πόλη, 27 Γενάρη 1911.

ΓΕΡΓΓΙΑΔΗΣ ΑΝ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ Μ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ ΕΥΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΗΣ Δ. ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ ΑΠ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ
ΑΛ. ΠΙΧΤΖΑΣ ΗΡ. ΡΟΥΤΑΚΗΣ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ ΣΟΦΙΑ.

Φωτιά καί ξεσπάθωμα ἀμέσως ὁ Μιστριώτης

τῆς Πόλης, δηλ. ὁ κ. Σ. Ι. Βουτυράς τοῦ «Νεολό-
γου».

«Ὁ Μαλλιαρισμός (σκοῦζει στὸ «Νεολόγο» τῶν
30 τοῦ Γενάρη, σελ. 1γ, στήλη 1γ), ἡ ξουδωνικὴ
αὐτὴ πανώλης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας . . . » καί
ἐκκολοῦθε, στὸν ἴδιον χαθὰ, ὑδρῶζοντας τοὺς «μι-
κροφιλοδόξους» οἱ ὅποιοι «ἀφοῦ μάτην προσεπάθη-
σαν, καί ὑδρῶσαντες ἔτι (!!! ;;;) νά πείσωσι (!!!) τὸν
Παπαδιαμάντην ὅπως ἀσπασθῆ τὴν μαλλιαρικὴν,
ἠθέλησαν νά τὸν χειροτονήσωσι μαλλιαρὸν μετὰ θά-
νατον, μὴ ὅπως χωρήσαντες μὴδὲ πρὸ τῆς τυμβω-
ρυχίας».

Καὶ σκολιῶζει ἔτσι τὸ προσκλητήριον :

«Θὰ ἐγελῶμεν ἀπλῶς διὰ τὴν γελοῖαν ταύτην
ἀπόπειραν τῆς ἐκ τῶν στρωμάτων τῆς κοινωνικῆς
ὑποστάθης ἀνασκαφῆς ἐλληνηκῶν δῆθεν τύπων καί
λέξεων, ἀνασκαφῆς, ἣτις ἄλλως οὔτε ἐπιτυχῆς οὔ-
τε πιστῆ εἶναι, ἐὰν ὑπὸ τὸ προσκλητήριον τοῦτο δέν
ἐδιδέπομεν ὀνόματα κυρίων καί κυριῶν, ἀναμειγμέ-
νων ἢ ἀφ' ἐαυτῶν ἢ κατ' ἐντολῆν εἰς τὸν δημόσιον
καί ἐθνικὸν ἡμῶν βίον. Αἱ κυρίαί καί οἱ κύριοι οὗ-
τοι ὄφειλον νά ἀναμνησθῶσιν ἐπὶ ἐκείνων ὄτινες ἦ
ἐκ τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν βέσεως ἢ κατ' ἐκλογὴν
καί ἐντολῆν ἀνέλαβον ὅπως δῆποτε διεύθυνσιν τινα ἢ
ἀνάμειξιν εἰς τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν πράγματα, πρώτιστον
καί ἀμετάθετον καθήκον εἶναι νά σέβωνται τὴν ἐθνι-
κὴν συνείδησιν καί πεποιθῆσιν καί νά μὴ μεταχει-
ρίζωνται τὴν διαπιστευθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολῆν πρὸς
ἀπόκτησιν προσηλύτων εἰς τὰς αὐθαρέτους καί ἀ-
τομικὰς αὐτῶν ἀρχὰς καί ἰδέας, ὅταν αὐταὶ προ-
σφύωσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν ταύτην πεποιθῆσιν. Δύ-
νανται βεβαίως νά ἔχωσι τὰς ἀτομικὰς ταύτας ἰ-
δέας, δύνανται ἂν βέλωσι καί νά ἐγκαυχῶνται ἐπι-
ταὶς ἰδέαις ταύταις, ἀλλ' ὄφειλόνσι πρώτιστα πάν-
των νά ἀποδυσθῶσι τὴν ἀναπεθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολῆν,
ἀφοῦ ἡ ἐθνικὴ πεποιθῆσις εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος
εἰς τὰς ἰδέας αὐτῶν. Δέν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς
αὐτοὺς νά ὑπονομεύωσιν ὑπόβωλως τὴν ἐθνικὴν ταύ-
την πεποιθῆσιν, δίδοντες ἐν τῇ ἐθνικῇ αὐτῶν ιδιό-
τητι παραδείγματα καί διδάγματα, δυνάμενα νά ἐ-
χωσιν θλιβρωτάτας συνεπειὰς διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡ-
μῶν ὑπόστασιν καί ἐνότητητα».

Νά, τώρα, μὲ χρονολογικὴ σειρά, τί γράφανε
καί τὰλλα Πολίτικα φύλλα. Στὸν «Ἀμερόληπτο»
(31 τοῦ Γενάρη, σελ. 1γ, στήλ. 1γ) κἀπιος ἀερο-
λόγιος κ. Ἀντρέας Καβαφάκης τελιώνει τὸ φλογερῶ-
τερο καί ἀσυνάρτητο ἄρθρο του «ἡ Γλῶσσα μας»
μὲ τὰκόλουθα σοφὰ λόγια :

«... Ἀλλοίμενον! Ἡ νεοελληνικὴ πνευματικὴ ἀποκολοκύνθωσις, ἐν τῇ κλίματι τῆς ἀνανδρίας τῆς μονομανοῦς ἀναζητήσεως τῶν «ὑπερθύνων», ἀποδίδει τὴν στεφάνωσιν τῆς εἰς τὴν γλώσσαν, ἣτις ἂν εὐρίσκατο κατὰ τύχην μεταξὺ ἡμῶν εἰς Τολστόϊ, εἰς Ἴψεν, εἰς Ἀνατόλ Φρανς, δὲν θὰ τοὺς ἠμπόδιζε βεβαίως νὰ παραγάγῃσι τὰ ἀριστουργήματα ἐκεῖνα, δι' ὧν καθίσταται μία γλώσσα «ἐριστικὴν» ὄργανον.....

Δηλ. ἀπὸ τὴν καθυφεύουσα ἕνας Ἴψεν κτλ. λείπει γὰρ νὰ γίνῃ γλώσσῃ ἀριστουργηματικὴ..... καὶ πῶς τὸν καὶ σὸ γάμο σου! Κἀτοι ἀπὸ τὸ ἄρθρον τοῦ κ.Καβαριάκη δημοσιεύεται τὸ ἀκόλουθον γράμμα:

ΠΕΡΑΝ, τῆ 26 Ἰανουαρίου

Ἀξιότιμε Κύριε,

Εἰς τὸ ὄρατον ἄρθρον σας «Ἐνα εἶδωλα» γραμμένον μετὰ τὸν πόνον ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐργασθῇ πρὸς καθαρισμόν ἐκ τῆς σήψεως τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, θὰ με ἐπιτρέψετε νὰ παρατηρήσω ὅτι δὲν ἐλάβετε ὑπ' ὄψιν ἕνα ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους παράγοντας, ποῦ συνετέλεσαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀληθειάν κατάστασιν.

Δυστυχῶς, χίλιες φορές δυστυχῶς σήμερα οἱ Ἕλληνες οἱ μισομορφωμένοι συχαίνονται τὴν γλώσσάν τους τὴν δημοτικὴν, τὴν ὄραϊαν αὐτὴν γλώσσαν τῶν δημοτικῶν μας ἀσμάτων, τοῦ Παράσχου, τοῦ Κρυστάλλη, τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῶσων ἄλλων, αὐτὸ τὸ ἀριστοῦργημα τῶν γλωσσῶν ὑπὸ ἔποψιν πλοῦτου τύπων, ἰδιωτισμῶν, ἐκφράσεων καὶ ζωντανάδας, ποῦ ἐθαύμαζεν καὶ ἕνας Goethe. Καὶ ἐνῶ ἔπρεπεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βλεῖν ὁ Ἕλληνομυθὸς νὰ ἐναγκαλισθῇ σφικτὰ τὴν γλώσσάν του τὴν πραγματικὴν καὶ φυσικὴν, γλώσσαν Ὁμήρου, χάρις εἰς τὴν διδασκαλίαν μερικῶν σχολαστικῶν ποῦ ἔχουν ἰδανικὸν τὸν βυτικὸν καὶ βνεῖρον τελειότητα τὸν μέσον ἀρίστον, χάρις εἰς τὴν κενδοξίαν κάθε ἀμορφώτου λαοῦ ποῦ εὐρίσκαται εἰς τὰ σπάργματα τῆς ἀναπύξεώς του, ἡ ἀθάνατος δημοτικὴ γλώσσα ἐγκατελείφθη, ἐμισήθη, ἐποδοπατήθη τόσον μωρῶς καὶ ἀναξίως. Ἐπειτα δὲν εἶναι φυσικὸν ἀποτέλεσμα, βδυνηροῦ προηγούμενου, νὰ μὴ μιλή κανεὶς τὴν γλώσσάν του καὶ νὰ φετακίξῃ ξένην ἀφοῦ καὶ σχολεῖον καὶ ἐκκλησία καὶ κοινωνία τοῦ ἐδίδαξαν ὅτι εἶναι χυδαία ἢ γλωσσά του, ἢ μητρικῆ; Ἄ, θὰ πῆτε, νὰ μιλήσῃ καθαρεύουσαν! Ἀλλὰ θὰ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα καταδικη ποῦ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ καταδικάσῃ τὸν ἑαυτὸν του χωρὶς λόγον, πρᾶγμα ποῦ δὲν πιστεύω νὰ τὸ κάματε καὶ σεῖς ἀκόμα. Πταίει σὰς παρακαλῶ, λοιπόν, κανεὶς διὰ τὴν ἀναγκαίαν αὐτὴν ξενομανίαν, ὅπου καταδικάζεται μόνον διότι δὲν τὸν ἐδίδαξαν

νὰ ἀγαπᾷ καὶ λατρεύῃ τὴν γλώσσάν του τὴν πραγματικὴν, ἡ ὅποια τόσον ἐγκληματικῶς δὲν ἀπεκρυσταλλώθη ἀκόμα εἰς κανένα ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μεσολαθεῖ καὶ κάποια ἐπίψογος κενδοξὸς ξενομανία, ἀλλὰ ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ εἶναι ὅτι δὲν πταίουν ἐκεῖνοι, **ἐπειδὴ δὲν ἐδιδάχθησαν, τόσον ἀντεθνικῶς, νὰ ἐκτιμῶν τὴν γλώσσάν των** ἀφοῦ τοὺς εἶπαν νὰ μιλοῦν καθαρεύουσαν, δηλαδὴ κατὰ τι, ποῦ δὲν αἰσθάνονται καὶ νὰ καταδικασθοῦν εἰς ἀναισθησίαν.

Σ. Π.

Καὶ τὸ μνημόσυνο δὲν ἔγινε. Ὁ Λεσπότης καὶ ἡ Ἐφορία τοῦ Συλλόγου «Κορυθαῖς», σὸ Μακροχώρι, ἐμποδίσαν τὸ μνημόσυνο. Ὁ «Ταχυδρόμος» (1 τοῦ Φλεβάρη, σελ. 1) δημοσιεύει τὰκόλουθα **πολυσήμαντα** καὶ φρικιαστικά :

Τῆ ἀξιοτίμῳ διευθύνει τοῦ «Ταχυδρόμου»

Τὸ μάθημα, τὸ δοθὲν ὑπὸ τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος Μακροχωρίου εἰς τοὺς ἀποθηρασυνθέντας μαλλιαρῶς, τιμᾷ πραγματικῶς τὸν ἐκεῖ ἑλληνικὸν συνωικισμόν, δικαίως δὲ ὁ φίλος «Ταχυδρόμος» ἀπήδυνε συγχαρητήρια θερμά. Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι ὡς Περαιώτης ἠσθάνθη καὶ ἐν εἶδος ἐνδομύχου ταπεινώσεως, διότι τὸ σύνθημα τοῦ ἐθνικωτάτου ἔργου ἐδόθη ἐμπράκτως ἐκ τῶν πέριξ. ἐνῶ ὄφειλε πρὸ ἱκανοῦ ἦδη νὰ προσηγγιῆ ἢ πρωτεύουσα τῶν κοινοτήτων, τὸ κεντρικὸν Σταυροδρόμιον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Ἄν δὲ ἡ κοινότης Μακροχωρίου δὲν ἠνέχθη τοὺς μαλλιαρῶς οὐδ' εἰς λέσχην, πόσῳ μάλλον δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀνεχθῶμεν ἡμεῖς εἰς αὐτὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ μας ἰδρύματα. Ὅχι πλέον καθήκον μόνον ἐθνικόν, ἀλλὰ καὶ στοιχειώδης ἀξιοπρέπεια ὑπαγορεύει εἰς τὴν μεγάλην ἡμῶν κοινότητα μέτρα σοβαρά.

Περαιώτης

«Καὶ ταῦτα μὲν γράφει ὁ ἐπιστέλλων. Κυκλοφορεῖ ὅμως εἰς τὴν κοινότητα Πέραν, πρὸς ὑπογραφήν, ἀναφορὰ πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐφορίαν, ἣτις διερχομένησιν ἄσπην καὶ ἀγαπαικτῆσιν διὰ τὸ χυδαῖόν τι συντεταγμένον προσηγγητήριον τοῦ φιλολογικοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου Παπιδιμιάντη, τοῦ ὁποίου «θὰ περιυβρίζετο ἢ μνημῆ», ἐπάγεται :

Μετὰ λύπης μὲν (ἀνεγνώσαμεν τὸ προσκλητήριον), διότι παρετηρήσαμεν μεταξὺ τῶν ὑπογραψάντων τὸ προσκλητήριον καὶ ὀνόματα ἐφόρων καὶ διδασκάλων τοῦ ἡμετέρου Ζωγραφείου Γυμνασίου, μετ' ἀγανακτῆσεως δὲ, διότι διελογίσθημεν ἐνδεχομένας αὐτῶν προθέσεις, ἀποσκοπούσας εἰς ἔντεχνον παρεῖδυσιν ἐν τῇ ἡμετέρῃ σχολῇ τοῦ ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ τερατώδους, μουσαροῦ καὶ ἀηδοῦς γλωσσαρίου δυνα-

μένου ἀπορροῦσαι λεληθότως δηλητηρίασιν.

» Ἐπειδὴ, εἰ καὶ τοιαῦται προθέσεις δὲν δύνανται νὰ δημιουργήσωσιν οἰονδήποτε κίνδυνον τῆς ὠραίας ἡμῶν γλώσσης, ἦν ἀγαπᾶ, λατρεύει καὶ σέβεται βεβαίως σίμπαν τὸ ἑλληνικόν, ἡ θέσις καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος χυδαῖστων οὐδέλω διατελεῖ ἐν τῇ ἀπαιτουμένῃ ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ ἀξιόματος αὐτῶν ὡς ἐφόρων καὶ διδασκάλων, ἀποδοκιμάζοντας ρητῶς καὶ ἀμετακλήτως ταύτην διαγωγὴν ἀνθρώπων, ὧν τὸ σύστημα ἐστιγμάτισεν ἡ Α. Παναγιότης καὶ ἄλλοτε καὶ ἐν τῇ τελευταίῃ χθὲς τῆς Μ. Σχολῆς, καὶ οὗς ἀπεκήρυξεν ὁμοθυμῶς καὶ ἐμορφῶνως δι' ἐπὶ τούτῃ πρακτικῆς ἢ ἐμμεγέθους καὶ ἐμύδοξος Κοινότητος Μακροχωρίου, κλείσασα αὐτοῖς καὶ τὰς θύρας τῆς ἑαυτῆς Λέσχης, παρακαλοῦμεν, κύριε πρόεδρε, ἵνα συμφώνως τῇ ἡμετέρῃ κοινοτικῇ κανονισμῇ συγκαλέσητε ὡς τάχως γενικὴν συνέλευσιν πρὸς διάσκεψιν καὶ ἐνέργειαν τῶν ἡμῖν ἐπιβαλλομένων, εἰδοποιουμένων ἵνα παραστῶσιν ἐν αὐτῇ τῶν τε ἐφόρων καὶ τοῦ γυμνασιάρχου».

Καὶ ξεκλοουθοῦνε νὰ δημοσιεῖονται ἐπίσημα κείμενα στὸν «Ταχυδρόμου». Στὸ φύλλο τῆς περυσιᾶς Τετάρτης (2 τοῦ Φλεβιάου) δημοσιεύεται εὐχαριστηριοσυγχαρητήριον γράμμα τῶν «νεαρῶν τοῦ Μακροχωρίου» πρὸς τὸν «ἀξιότιμον κ. Γ. Οἰκονομίδην ἀρχισυντάκτην τῆς ἐφημερίδος Ταχυδρόμος», ἄλλο γράμμα πρὸς τὸν ἴδιον ἀξιότιμον τῆς ἐφημερίδος κτλ. σταλμένο ἀπὸ τὸν κ. Σωκρ. Γ. Παπαδόπουλον «τελειώμενος τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς», καὶ τελευταῖον ἓνα θούριον τοῦ ἴδιου κ. Σωκρ. Γ. Τελειώμενου «πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν», ποὺ τελῶναι ἔτσι, σπυραξιακάδιον :

« . . . Ναι, εἶναι δύσκολος καὶ σκολιὸς ὁ ἀνήφορος, ἐν ἀνέρχεσθε, καὶ εἶναι θεῖος ὁ ἀγών, ἐν διεξάγετε πρὸς περιφρόνησιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, ἀλλ' ἂς ἐκριζώσῃ τὰς ἀκάνθας καὶ ἂς ἰσοπεδώσῃ τὴν τραχεῖαν ὁδὸν ἢ ἰδέα, ἕτα μία ἐλόκληρος γενεά, νεαρὰ καὶ σφριγῶσα, παρακολουθεῖ ἐναγωνίως καὶ εἶναι δικταβειμένη ὅπως μηδὲ κατ' ἐλάχιστον παρεκκλίνῃ τῆς πορείας. ἦν ἐν τῇ ἀγῶνι τούτῃ διαχαράξατε !»

Γιὰ τὴν ιστορίαν, δημοσιεύομε τοὺς τίτλους μερικῶν ἀρθρῶν ποὺ δημοσιευτήριανε γιὰ τὸ ζήτημ' αὐτό. «Οἱ ἐπίβουλοι τῆς ἐθνικῆς γλώσσης καὶ παιδείας» ὑπὸ Σ. Γ. Βουτυρά («Νεολόγος» 2 τοῦ Φλεβιάου, σελ. 1). «Ἡ ἀγλωσσία μας» ὑπὸ Α. Καβαφίαν («Ἀμερόληπτος» 3 τοῦ Φλεβιάου, σελ. 1). «Στῶμεν καλῶς» ὑπὸ Ν. Π. Κερίσογλου («Νέα Πα-

τρὶς» 3 τοῦ Φλεβιάου, σελ. 1). «Οἱ Μαλλιαροὶ» («Ταχυδρόμος» 4 τοῦ Φλεβιάου, σελ. 1).

Ἄφισαμε ἐπίτηδες τελευταῖον τὸ μακαρόνι τοῦ κ. Χ. Χρηστοβασίλη, ποὺ στὸ «Νεολόγος» (2 τοῦ Φλεβιάου, σελ. 1, στηλ. 3) σ' ἓνα ἀρθρον τοῦ «ἼΙ προχθεσινῆ ἐμφάνισις τῶν μαλλιαρῶν» λέει καὶ λόγου του τὸ λογίαι του, σὺ δημοτικιστῆς ποὺ εἶναι :

« . . . Κατὰ τὴν γνώμην μου Μαλλιαροὶ καὶ Παπαδιαμάντης εἶναι ἀνθρακεῖς καὶ γναφεῖς, δύο ἄκρα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα, τὸ δὲ περίφημον αὐτὸ μνημόσυνον, δὲ τὸ ὅποιον θὰ ἔτριζον βεβαίως τὰ κόκκαλα τοῦ μακαρίτου διηγηματογράφου ἐν τῇ ἐσημικῇ αὐτοῦ ἐν Σκιαθῶν τάφῳ, ἐὰν ἐπραγματοποιεῖτο, δὲν ἦτο ἄλλο ἢ ἀντιποιήσις ἄλλοτρῶν καθσκόντων, τὸ ὅποιον προσεβέλεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Οἱ νέοι οὗτοι—ἂς τοὺς ὀνομάσωμεν καλλιτέρον νήπια μυστακοφόρα—κατέχονται ὑπὸ τῆς ἐπιμόνου ἰδέας (IDÉE FIXE) νὰ γίνεταί περὶ αὐτῶν λόγος, ἀδιαφοροῦντες, ἂν γίνεταί ἐπὶ καλῇ ἢ ἐπὶ κακῇ. Θέλου καλὰ καὶ σῶναι νὰ φαίνωνται καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ φαίνωνται ἄλλως, διότι δὲν εἶναι ἢ κενὰ κεφαλαί, πολὺ δὲ περισσότερον δὲν εἶναι δημοτικισταί, παρουσιάζονται ὑπὸ τὴν ἐξίσου ὡς ὁ Μακαρονισμὸς ἀντίθετον αὐτοῦ ὄψιν, τὴν ὄψιν τοῦ Μαλλιαρισμοῦ! Ἀγωνίζονται, καπιάζουν, μοχθοῦν, ἰδρώνουν, σκιαμαχοῦν ὡς πολλαπλοῦς Δον-Κιχώτης διὰ ν' ἀναστηλώσωσιν εἴθεον τὴν Δημοτικὴν, ἐνθ' κατ' οὐσίαν εἶναι οἱ μεγαλύτεροι πολέμοι τῆς, διότι οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν διὰ τῆς μωρᾶς τῶν διαγωγῆς ἢ πῶς νὰ διαβάλλουν τὴν Δημοτικὴν εἰς τὴν ἀμόρφωτον συνείδησιν τοῦ Κοινοῦ. Ἄλλὰ δὲν τοὺς μέλλει Ἐπιτυγχάνουν εἶτι ἐπιδιώκουν, δηλαδὴ νὰ γίνεταί περὶ αὐτῶν λόγος, ὡς περὶ αἰρεσιμαχῶν!

Καλὰ κάμνει ἴσως ὁ Τύπος καὶ τοὺς χτυπᾷ, ἀλλὰ θὰ ἔκαμνε καλλίτερα ἂν ἀπέφευγε ν' ἀναφέρῃ καὶ κατ' ἐλάχιστον τ' ὀνομά των εἰς τὰς στήλας του. Καλὰ ἐπραζαν ἴσως οἱ Μακροχωρίται καὶ τοὺς ἐξεδιώξαν ἐκ τῆς περιοχῆς των, ἀλλὰ θὰ ἔκαμναν καλλίτερα, ἐὰν τοὺς ἄφιναν. Τί θὰ ἔκαμναν οἱ Μαλλιαροὶ αὐτοὶ καὶ οἱ Μαλλιαρὸς αὐτές, μ' ἓνα κρυφὸ μνημόσυνον ἐκεῖ πέρα σὲ μία γωνία τοῦ Μακροχωριοῦ; Μήπως θὰ μᾶς ἤρπαζον τὸν Παπαδιαμάντην, καὶ θὰ μᾶς τὸν ἔκαμναν Μαλλιαρόν;»

Τί νὰ γίνεταί, κ. Χρηστοβασίλη! Βλέπεις, ζοῦμε στὴ δυσάσμενη ἐποχῇ τῆς δημοκρατίας. Ὅλοι δημοκοποῦμε—καὶ λόγου σου δὲ πίσω δὲν πᾶς!

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ—Τούμ! ἔσκασε λοιπὸν καὶ ἡ

χαρτένια μπόμπα και . . . τρρορέμετε, προδότες !
 "Τι αναφορὰ—κιλέ, ἡ ἀναφορὰ γιὰ τὴν «Ἄμυ-
 ναν τῆς ἔθνικῆς γλώσσης» δόθηκε στὸν Πρόεδρο
 τῆς Βουλῆς, τὴν Τετράδη, 9 τοῦ Κουτσοφλέβαρου,
 καὶ νά, ἡ πιστὴ περιγραφή τῆς ἱεροτελεστίας, παρ-
 μένο ἀπὸ τοὺς «Καιροὺς» τῆς Πέμτης (10 τοῦ Φλε-
 βάρη, σελίδα 2).

Ἡ ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ ἐκλεχθεῖσα ἐπιτροπεὶα
 πρὸς ἄμυναν τῆς Ἐθνικῆς γλώσσης ἐξεπλήρωσε τὸ
 καθήκον αὐτῆς μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου καὶ εὐθαρ-
 σῶς. Τῆς Ἐπιτροπείας μετέσχον ἄνδρες ἐπιφανεῖς
 ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Πολιτείᾳ καὶ τοῖς γράμ-
 μασιν. Ἀρκεῖ νὰ μνημονεύσωμεν τοῦ Μητροπολί-
 του Θεολόγου, τοῦ Ἐπισκοποῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου
 κ. Δημ. Τζιζανοπούλου, τοῦ Νομάρχου κ. Κων. Πα-
 παμχαλοπούλου, πολλῶν καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ
 Πανεπιστημίου. Ἐν τούτοις καταλέγεται καὶ ὁ φι-
 λόπατρις ἐργαστασιάρχης κ. Ἄλ. Πουλόπουλος.

Ἡ Ἐπιτροπεὶα παρουσιάσθη χθὲς περὶ τὴν 11ην
 ὄραν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βου-
 λῆς κ. Στράτον, ὅστις μετὰ πολλῆς φιλοπατρίας
 καὶ ἐμδεδωκῶν γνώσεων συνεζήτησε μετὰ τῶν μελῶν
 τῆς Ἐπιτροπείας περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Ἐθνι-
 κοῦ ζητήματος. Πρὸ πάντων ὁ κ. Πρόεδρος εἶρε δυ-
 σκολίαν ἐν τῇ ἐγγραφῇ εἰδικοῦ ἀρθροῦ ἐν τῇ Συν-
 τάγματι. ἄλλ' ὁ κ. Καπετανάκης παρετήρησεν, ὅτι
 καὶ ἐν τοῖς Συντάγμασι τῆς Γαλλίας, Νορβηγίας καὶ
 ἄλλων ἔθνων ἐλήφθη πρόνοια πρὸς ἐπικράτησιν τῆς
 ἔθνικῆς γλώσσης. Ἄλλ' ὁ κ. Στράτος παρετήρησεν,
 ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχον τοπικοὶ λόγοι πρὸς ἀναγραφὴν τοῦ
 ἀρθρου περὶ Ἐθνικῆς γλώσσης. Πρὸς τὴν παρατή-
 ρησιν ταύτην ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπείας κ. Μι-
 στριώτης ἀντέταξε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν : «**Κύριε
 Πρόεδρε, Συντάγματα δὲν εἶνε συλλογαὶ ἀφη-
 ρημένων ἐννοιῶν ἢ Πλατωνικῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ κε-
 φάλαια τῶν ἀναγκῶν τῶν διαφορῶν λαῶν. Ἐ-
 πειδὴ δ' οἱ λαοὶ ἔχουσι διαφοροὺς ἀνάγκας, διά-
 φορα εἶνε καὶ τὰ Συντάγματα αὐτῶν, ἐν τέλει
 παρακαλῶ Ὑμᾶς, Κύριε Πρόεδρε, νὰ ἐγγραφῇ
 τὸ προτεινόμενον ἄρθρον, διότι καὶ ἡ ὅλη φυλὴ
 καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διέρχονται τὸν μέγι-
 στον κίνδυνον. Ταύτας νόμοι δὲν δύνανται νὰ
 σώσωσι, διότι, ὅτι ἐθῆκεν ὁ εἰς Ὑπουργὸς δύ-
 ναται ὁ διάδοχος αὐτοῦ νὰ μεταβάλῃ.**»

Ἐκ τῶν λόγων τούτων καὶ ἐκ τῆς ὅλης συζη-
 τήσεως ἐπείσθη ὁ κ. Στράτος, νὰ πράξῃ, πᾶν τὸ ἐπ'
 αὐτῷ, ὅπως ἐξευρεθῇ τρόπος πρὸς διάσωσιν τῆς τε
 Φυλῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐπιτροπεὶα ἠδύχαρστησε τὸν κ. Πρόεδρον

καὶ ἀπῆλθε μετὰ πολλῶν καὶ χρηστῶν ἐλπίδων.

Οἱ «Καιροὶ» γράφουν πὸς ἡ ἀναφορὰ εἶναι «ἱ-
 στορικὸν ἔγγραυον» καὶ πὸς ὁ «Ἑλληνικὸς λαὸς
 (ποιὸς λαὸς, μορὲ ψεῦδες ;) θέλει τὴν ὑποστηρίξει
παντοιοτρόπως· ἐπειδὴ ἀληθινὰ εἶναι ἱστορικὸ ἔγ-
 γραυο ὅαν τὸ ἀημοσιέψουμε καὶ μεῖς στὸ φύλλο τῆς
 ἄλλης Κεριακῆς. Ὅσο γιὰ τὸ «**παντοιοτρόπως**», ἄς
 λογαριαστοῦνε μὲ τὸν Εἰσαγγελέα.

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Ἀπὸ τ' Ἀγγλικὰ)

Ἄκομα χτές, μιὰ φιλενάδα μας πῆγε νὰ ψωνί-
 σει κι' ἀφήκε τὸ μικρὸ τῆς ἀγγελουδι πού μετροῦ-
 σε μόνο πέντε καλοκαιρία, νὰν τὰ προσέχουμε, γιὰ
 νὰ κάνει τὴ δουλιὰ τῆς μὲ ἄνεση.

Τέτοιο ξυπνὸ παιδί σοῦκανε χαρὰ νὰ τοῦ μι-
 λεῖς. Κι' ὅμως ποτὲς δὲ θὰ ξεχάσωμε τὴ μακαρι-
 σμένη μισὴ ὥρα πού περάσαμε ζετᾶζοντας τὸ φω-
 στήρα στὴν ἱστορία τοῦ αἵωνα μας.

— «Καὶ τώρα, ἄκου, Γληγγόρη, (τὸνομά του εἶ-
 τανε Γρηγόριος Πεισιστρατος Θεουκιδίδης Παπαθεο-
 δῶρον) νὰ μάλλεις γιὰ τὸν Ἀντρέα Μιασούλη.»

— «Πιὸς εἶν' αὐτός ;» ρώτησε ὁ Γληγγόρης
 κ.τ.λ.

— «Ἄκου», τοῦ λέμε «εἶτανε ὁ ἥρωας τῆς πα-
 τριδας.»

— «Τῆς πατριδας πιανοῦ ;»

— «Τῆς δικῆς μας· ἐσένα καὶ μένα, τὸ Βασι-
 λειο τῆς Ἑλλάδας, πού ξιναγεννήθηκε μὲ τὸ αἷμα
 τῶν ἐπαναστανῶν τοῦ 21, πού χύθηκε στὸν τόπο
 μας, τὸ μόνο ὄθησαυρὸ πούχανε καὶ προσφέρανε γιὰ
 ἔξαγορὰ τῆς Λευτεριάς.»

— «Πιὸς ;» ρώτησε ὁ Γληγγόρης.

Υπάρχει τρόπος νὰ μιλεῖς σὲ παιδιὰ πού πολὺ
 λίγαι τὸν κατέχουν. Τώρα πολλοὶ θάχαναν τὴν ὑπο-
 μονή καὶ θάγαναχτοῦσαν μὲ τὰ τόσα ἄσκαπα ρωτή-
 ματα τοῦ Γληγγόρη· ἐμεῖς ὅμως ἔχι.

Ἐέραμε, ὅσο ἀπρόσεχτος κι' ἂ φάνεσκταν στὴν
 ἀρχή, πὸς γλήγορα θάδρισκε εὐχαρίστηση στὴν ἱ-
 στορία καὶ θάταν ὅλος μάτια κι' αὐτιά.

Κι' ἔτσι γλυκὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλια μας
 —τὸ ἔδιο γλυκὸ χαμόγελο πού θὰ παρατηρήσατε στὴ
 φωτογραφία μας, νὰ περνᾷ σὺν ἀχτίδα διάμεσα τοῦ
 προσώπου καὶ νὰ σκοντάψτε· σὲ γραμμὲς τρυφερῆς
 λύπης, ἴσα ἴσα πριχοῦ οἱ δύο τοῦ ἄκρης ἀνταμωλοῦν
 πάλι στὰ πίσω τοῦ λαίμου. Κι' ἔτσι χαμογελώντας
 ἔσκολουθήσαμε.

— «Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ πατέρας τοῦ Ἀντρέα.»

— «Πιανοῦ Ἀντρέα ;» ρώτησε ὁ Γληγγόρης.

— «Τοῦ Ἀντρέα Μιασούλη. Εἶτανε τότες μικρὸς
 σὺν καὶ σένα. Μιὰ μέρα ὁ πατέρας του—

— «Πατέρας πιανοῦ ;» ρώτησε ὁ Γληγγόρης,
 μὲ ἔκφραση προσοχῆς.

— «Τοῦ Ἀντρέα Μιασούλη· τοῦ μεγάλου ἥρωα